

ved blev der maaske ogsaa en Mulighed for, at de Officerer, som satte særlig Pris paa den Slags Heste til Rideheste, kunde blive forsynede herhjemme.

For det fjerde anser jeg det ikke alene for rigtigt, men for ligefrem nødvendigt, at Remontedepotet paa Koldinghus ophæves og ophæves snarest muligt. Der er jo ingen god Mening i, at Staten vedblive, som nu, skal fordyre Hestene for sig selv. Jeg har nævnt, hvad det koster aarlig at have dette Depot derovre, og jeg har paavist, at disse Penge ere ganske spildte. Jeg skal derfor ikke opholde mig mere derved.

Jeg vil slutte med at udtale, at det er mit Haab, at den højtærede Forsvarsminister vil tage Sagen i sin Haand. Jeg har den Tro, at den højtærede Forsvarsminister gerne vil være med til at ordne Sagen paa en god Maade. Nu ved jeg godt, at Sagen slet ikke er saa let for Ministeren, jeg ser godt, at der er mange Vanskeligheder at overvinde, og at der skal en stærk og fast Haand til, men det har været min Tro og mit Haab, at netop den højtærede Minister er i Besiddelse af en saadan stærk og fast Haand, blot han faar den fornødne Støtte fra Rigsdagen, og en saadan Støtte vil sikkert ikke savnes. Ministeren kunde jo som det første Skridt gaa til at nedsætte en Kommission af forstaaende Mænd af de tre interesserede Parter til at tage Spørgsmaalet under Overvejelse.

Inden jeg slutter, har jeg endnu nogle faa Bemærkninger at gøre til et andet Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet angaaende det Vederlag, som ydes Foderværterne for Hærens Remonter. Det er egentlig det eneste Omraade, hvor Militærforvaltninger har foreslaaet nogen Sparsommelighed eller vist nogen Økonomi, men det er ganske vist en mærkelig Sparsommelighed og Økonomi, thi den gaar først ud over Landmændene og dernæst over Hestene, og det er i Virkeligheden en daarlig Økonomi. Som det vil være ærede Medlemmer bekendt, blev der ved Forsvarslovens tredie Behandling, tror jeg nok det var, i August 1909 vedtaget en Ændring, som gik ud paa, at det Vederlag, som ydes Foderværter for Remonter, blev nedsat fra 33 til 11 Øre pr. Dag. Allerede den Gang protesterede jeg mod at foretage en saadan Nedsættelse. Jeg vidste bestemt, at den hidtil ydede Betaling ikke var for løj, og jeg fandt derfor, at paa en Tid, hvor alle Produkter steg i

Pris, var det ganske urigtigt og urimeligt at nedsætte Foderpengene til 11 Øre. Jeg havde ogsaa den Overbevisning, at det Skridt, man her foretog, nok skulde straffe sig selv. Jeg var nemlig fuldstændig vis paa, at det for en væsentlig Del vilde komme til at gaa ud over Hestene; man vilde miste de bedste Foderværter, og det vilde i det hele taget blive til Skade for Staten. Nu ser det ud til, at Erfaringerne allerede efter den korte Tids Forløb have godtgjort, at jeg har set rigtigt. Dersom ærede Medlemmer ville slaa op i Anmærkningerne til det Finanslovsforslag, vi behandle her, ville De se, at der Sp. 1391 findes en Anmærkning, der gaar ud paa, at „Foderpengenes Nedsættelse overalt har bevirket, at mange Foderværter have sagt deres Heste op, saaledes at Regimenterne have maattet antage en Del nye Foderværter, der ikke staa paa Højde med de tidligere“. Man vil endvidere af Anmærkningen se at for at anspore Foderværterne til at behandle Hestene bedre, er det Meningen, at man vil udsætte nogle Præmier for de Foderværter, der møde med de bedst fodrede Heste, og disse Præmier skulde bestaa i nogle Sølvbægere med Inskription, og i alt er der til disse Præmier foreslaaet en Bevilling paa 1,500 Kr. Nu maa jeg straks udtale, at den Fremgangsmaade, der her er antydet, at man skulde give Sølvbægere i Præmie til dem, der behandle Hestene bedst, fodre dem bedst, tiltaler ikke mig, og det forekommer mig heller ikke, den er rigtig. Det forekommer mig, at det var mere værdigt for Staten, at Foderværterne fik et ordentligt Vederlag, og naar de fik det, kunde Staten ogsaa fordre en god og forsvarlig Behandling af Hestene. Naar man skal gribe til saadanne Midler, er det et Bevis paa, at man allerede nu befinder sig i en Nødstilstand. Som ærede Medlemmer endvidere ville se, findes Svaret paa Finansudvalgets Spørgsmaal angaaende dette Forhold under 6 paa Side 455 i Betænkningen, og det fremgaar af Svaret, at det har været forbundet med Vanskeligheder at faa det fornødne Antal Foderværter til Hestene nu i afvigte Efteraar, fordi en stor Del af de ældre og prøvede Foderværter har ikke villet modtage Hestene for den Godtgørelse, som nu ydes, og Følgen heraf har været den, at Afdelingerne have ikke kunnet anvende synderlig Kritik ved Valget af Foderværter, og det har atter haft til Følge, at Hestene ikke have kunnet faa en saa god Behandling, som det var